

גליון

316

פרשת בא תש"פ

האלימות גברה... וניצחה... והובטח להם שמיד ישלחו שליח מיוחד לגרמניה בטיסה מיוחדת להביא את הסכין המיוחדת, ותוך עשרים וארבע שעות יתבצע הניתוח.

ואכן כך היה!

"אין לי כל ספק כי כל ענין הכושים שהתגלגל לבית החולים ביום הזה - היה כולו למעננו", אומר בעל המעשה.

"אך הסיפור עדיין לא הסתיים. לאחר גמר הניתוח יוצאים הרופאים, וכמנהגם מוסרים דו"ח על שביעות רצונם מהצלחת הניתוח. וכאן היתה לנו עוגמת נפש נוספת. לפי ההסכם היה מדובר שמבצע הניתוח יהיה הפרופסור שבעבורו טרחנו כ"כ בנסיעה והוצאותיה, והנה הופתענו לשמוע שהניתוח נערך ע"י סגנו, והפרופסור היה רק נוכח שם. אך שוב, את הנעשה אין להשיב והתחזקנו ש'גם זו לטובה'.

עשר שנים עברו, ול"ע הוצרכה שוב הילדה לטוס לארה"ב לאותו בית החולים, המתמחה בענין זה במיוחד. ההוצאות עצומות, עלויות הניתוח והאשפוז אמורים להסתכם בהון עתק, אבל כמובן, עושים הכל למען הצלת נפש מישראל.

אך כאן נכונה לנו הפתעה... נתגלתה לעינינו שוב יד ההשגחה העליונה. הפרופסור המומחה שהיה בזמנו, בפעם הראשונה שהגענו, ראש המחלקה - התפטר במשך השנים, ובמקומו עלה סגנו לכהן כראש המחלקה. היה זה הסגן שלפני עשר שנים ביצע את הניתוח, ומכיון שהוא ביצע את הניתוח הראשון, הוא היה אמור לבצע זאת גם בשנית, כניתוח חוזר, לכן כמעט ולא לקח תמורה על הניתוח הנוכחי, ועשרות אלפי דולר נחסכו לנו, ובסייעתא דשמיא הניתוח עבר בהצלחה.

האמונה בדברים אלו ברורה היא לכל יהודי, ובפרט באותה שעה שנמצאים בצרה, רח"ל, והכל בגדר 'נעלם', והדאגות מכרסמות... פתאום מתבוננים וחשים במוחש את 'לטיפתו ונשיקת פיו' של ה' יתברך, דבר הנוסך כוחות חדשים ורעננים להמשיך לשאת בנטל, בתחושה כי כל מצעדי גבר מתוכננים מה', וכבר לפני עשר שנים דאגו משמים לכל העתיד. וכשהעבר ההווה והעתיד הכל יחידה אחת, נוצרת תמונה נפלאה שמכריזה בקול גדול - "וידעתם כי אני ה'".

[מתוך 'נוטרי אמין']

וְלַמַּעַן תִּתְסַפֵּר... וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה' (י, ב)

וידעתם כי אני ה'. לשעה ולדורות, כי מתוך המוסר הזה שנתן הקב"ה במצרים - יכירו ישראל לדורות וידעו שמו הגדול (רבינו בח"י)

סיפור מפי בעל המעשה: המדובר בילדה בת ארבע שהתגלה גידול בראשה, רח"ל. לאחר התייעצויות ועל פי עצת גדולים הוחלט לנסוע לארה"ב לבית חולים מסוים, בו נמצא פרופסור בעל שם עולמי שהינו מומחה מיוחד לביצוע הניתוח הנדרש. למרות הקשיים הכספיים, ובפרט הקושי להשאיר את המשפחה, משפחה ברוכת ילדים, לתקופה בלתי נודעת, היה ברור שנוסעים, ובסייעתא דשמיא, הכל יבוא על מקומו בשלום.

הגלות בארה"ב היתה קשה, וכדי לחסוך ימי אשפוז העולים הון עתק התאכסנו אצל אנשי חסד, כשהבדיקות הדרושות כהכנה לניתוח נעשות במרפאות חוץ. והנה הגיע ערב הניתוח, הילדה אושפזה בתקוה שלמחרת יערך הניתוח בשעטו"מ.

יום הניתוח הגיע. זמן מה קודם השעה המיועדת, קבלתי הודעה דחופה לגשת למשרד ראש המחלקה, שם לאחר התנצלויות רבות נמסר לי שמכיון שהסכין המיועדת לניתוח נפגמה, לכן הניתוח נדחה!

לתומי חשבתי שמדובר בכמה שעות, אולם מיד נתנו לי להבין שאני טועה, המדובר הוא בסכין מיוחדת ונדירה, כך שנדרש לכל הפחות שבוע ימים עד שייבאו סכין כזו מגרמניה.

מיותר להסביר מה גדולה היתה עגמת הנפש מכל הבחינות, נפשית, גופנית ופיננסית, ועוד הרבה גורמים ועניינים התלויים ומסתעפים מכל זה. אך יהודים אנחנו ומאמינים שיש מנהיג לעולם, וגם זו לטובה.

באותה שעה היו שם בביה"ח כושים שגם הם הוזמנו לתאריך זה, לצורך ביצוע אותו סוג ניתוח, ולאחר שיצאתי מחדרו של ראש המחלקה נקראו אף הם לקבלת מידע זה.

אולם לא עברו רגעים ספורים... ובית החולים נראה כמו לאחר 'פוגרום', שולחנות הפוכים, מכשירים שבורים,

בעל המעשה מספר: "יש לי עסק גדול להדפסות וצריבות על גבי דיסקים. רבים משתמשים בשירותי: בעלי שמחות, מנהלי תזמורות, מנהלי אולפנים, וכן אלו שרוצים מזכרות לבר מצוה, מסיבות, אירועי התרמות וכינוסים של הספדים על צדיקים. באותו יום עליו נסוב סיפורנו, היה עלי להכין שתי הזמנות: אחת, למוסד גדול שערך דינר לתורמים. והשניה, למשפחה שביקשה שישים דיסקים של הספד על סבם, שרצו לחלק ביום השלושים עם נוסח מיוחד על גבי הדיסק.

גמרתי להכין את ההזמנות, ובשעה ארבע אה"צ שלחתי שליח לאולם עם חבילת הדיסקים לתורמים. כל דיסק הכיל שיר מיוחד ומרגש, שהוקלט על ידי בעל מנגן ידוע והוצג כמצגת מרכזית לבאי האירוע. עטיפת הדיסק הודפסה כחלק מהעיצוב הכללי המרהיב של שולחנות ערוכים ובארים, והונחה בקפדנות על כל צלחת לכל מוזמן.

שעה לאחר מכן הגיע נער לקחת את ההזמנה של דיסק ההספדים ל"שלושים" של הסב הצדיק. הכנו לו ערימת דיסקים בשקית גדולה, שילם ואץ לדרכו. נעלתי את העסק והלכתי לביתי.

בשעת ערב מאוחרת אני מקבל טלפון קולני זזועם: 'מה אתה חושב לך? אין לך טיפת אחריות! הרסת לנו את הערב!' - היה זה מנהל המוסד שערך את ערב ה'דינר'.

'מה קרה?', גיששתי, 'האם הצבעים לא יצאו כמו שהזמנתם?'

'צבעים, מה צבעים!' נשף הדובר בזעם, 'חילקנו לתורמינו היקרים הספדים באידיש במקום השיר המרכזי של האירוע, שיר שרצינו שייחקק לתורמים בעצמות! בדיסק שחולק לתורמים לא נמצא השיר שביקשנו, שומעים שם הספדים על איזה רב... אני חושב על תורם שיוצא מהאירוע, מכניס את הדיסק שקיבל לטייפ של הרכב, ומה הוא ישמע שם?! אתה מבין את משמעות הדברים?! טעות כזו עושה רושם עלוב, חובבני. התדמית שלנו נפגמה ללא תקנה - בגללך! מי יודע כמה תרומות נפסיד בשל הטעות שלך!'

כיסיתי את אוזניי בשתי ידי. לא הייתי מסוגל לשמוע. איני מדבר על אובדן של לקוח טוב כמו המוסד הגדול הזה שמספק לי עבודה רבה, אלא רק מצד עצם המחשבה על הנזק הגדול שגרמתי.

'אני אפצה אתכם', מלמלתי.

'שום תגמול שיתן לא יפצה על ריסוק התדמית!'. הוא טרק את הטלפון, ואני נאנחתי עמוקות.

עכשיו צריך לברר מה קרה אצל משפחת המספידים, ומיד צלצל הנייד שלי, הפעם היה על הקו אחד מבני משפחת הסב הנפטר. הוא היה יותר עדין, אך את הכאב בקולו אי אפשר היה שלא לשמוע: 'טעות, טעות מצערת, אני יכול

להבין, הכל משמים. הבן שלי שם לב לדבר לפני שחילקנו את הדיסקים. אנחנו נחזיר לכם אותם ואתם תדפיסו מחדש. תהיה לנו בעיה עם חלוקת הדיסק, כי חשבנו לחלק לכל בן משפחה באולם, עכשיו נצטרך לשלוח את הדיסקים בדואר. אני מקווה שתעזרו לנו בהוצאות של המשלוח!'

באותו לילה לא הצלחתי לישון וחשבתי לעצמי: 'האם העסק שהקמתי ביזע בשתי ידי הולך להתפורר בשל טעות אנוש מצערת?'

מיד נזפתי בעצמי: 'תירגע, יש מי שמנהל את העולם. זו שגיאה שקרתה, ואנחנו נפיק את הלקחים. את מנהל המוסד אפצה אחרי שיירגע במקצת, ואם גרמתי נזק למוסדות התורה והפסידו תרומות לטווח ארוך, הרי הכל מאתו יתברך!'

ואז שוב טרדה מחשבה את מוחי: 'הרי נאמר ש'מגלגלים חובה ע"י חייב', וא"כ אני חייב, חלילה!'

אבל אז אמרתי לעצמי בנחישות: 'למרות זאת, מה שקרה ויקרה - הכל מאיתו יתברך, אין עוד מלבדו', וזהו ניסיון באמונה! במחשבות חיוביות אלו נרדמתי.

את סופו המדהים של הסיפור לא הצלחתי להעלות על דעתי. רק בורא עולם מסוגל ליצור עלילה שכזו.

למחרת מתקשר אלי אותו אדם שנזף וצעק והדיר את שנתי. 'לא תאמין מה קרה פה!', הוא אומר כשהוא לא מצליח לכבוש את התפעלותו.

- 'מה קרה?'

- 'נס!'

- 'האם התוכן של הדיסקים השתנה פתאום?', שאלתי.

- 'לא, אתה חייב לשמוע. יש לך סייעתא דשמיא מיוחדת אפילו בטעויות שלך... היום בבוקר מצלצל אלינו אחד מהתורמים הכבדים, מיליונר כזה שלא האמנו שיעיג, כי הוא בקושי מגיע לדינרים, אבל אחד משלנו, איזה חברהמן, הצליח לסחוב אותו. יכולתי ממש לשמוע את ההתרגשות בקולו.

'תגיד לי, מאיפה לכם ההספדים של הרב אוברמייסטר', הוא שואל אותי.

התחלתי להתנצל ולהסביר לו שזו היתה טעות מצערת שאינה תלויה בנו, והדיסק המקורי ישלח לביתו בקרוב, אבל הוא קטע אותי: 'לא, לא! אני מכיר אותו! הוא היה הרב שלי בגיל צעיר, המלמד שלי! הייתי יתום מאב, והוא היה לי כמו אבא, ההשפעה של דבריו מחלחלת בי עד היום, מה שאני כיום שומר מצוות זה רק בזכותו. כבר שנים אין לי קשר אתו. לא ידעתי שהוא נפטר... לא יכולתי לישון כל הלילה...'

הכל עמד לי מול העיניים. מאיפה קיבלתם את ההספדים עליו? אני אומר לך שכל מילה אמת. הם לא הגזימו, היושר שלו, התמימות, הענוה, הרצון לתת משלו לאחרים כמה שיותר, איפה יש אנשים כאלה היום?! וכך הוא משתפך ומשתפך שעה ארוכה!

'ואז הוא אומר לי', ממשיך בהתלהבות מנהל האירועים של המוסדות: 'אני רוצה לתרום לכם. אתם גרמתם לי להתרגשות גדולה. הדיסק שלכם הוא כמו צוואה מהרב שלי. יש לכם זכות!'

הוא הבטיח לשלוח שליח עם צ'ק, ותוך שעה קיבלנו תרומה בסדר גודל שלא חלמנו עליו... יותר מכל מה שחשבנו שנשיג בדינר הזה!

את חלקי בפאזל מילאתי בכך שסיפרתי את הסיפור לבן הרב כשבא ליטול את הדיסקים המתוקנים. עיניו מלאו דמעות. 'זה כל כך מתאים לאבא', מלמל לעצמו, 'ואתה זכית, שהרי נאמר 'מגלגלים זכות על ידי זכאי'!...

[הרב צבי נקר-מתוך 'ליקוטי שמואל']

וְלִכְלֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִזְרֹן כָּלֵב לְעֵזֹ (יא, ז)

לפיכך אמרה תורה בטריפה 'לכלב תשליכון אותו',
ללמדך שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה (מכילתא)

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, מעשה ששמע מ'המגיד מישרים' הרה"ג רבי יעקב שיש שליט"א: בערב שבת חול המועד סוכות בשנה זו, שנת תש"פ, נסתלקה לעולם שכולו טוב הרבנית החשובה אלמנת הרה"ג רבי נחמן צוקר זצ"ל, וסופר עליה מעשה נפלא. בבעלות הרבנית היתה דירה גדולה בבני ברק, שהיתה מושכרת דרך קבע לאשה בודדה שגרה שם יחד עם צאצאיה.

מחיר השכירות נקבע בשעתו ל-3,000 ש"ח, וכך נשאר המחיר, למרות שברבות השנים עלה מחיר השוק לדירה כזאת לסכום של 5,000 ש"ח. וזה היה בגלל שבכל שנה כשבאו לחדש את החוזה שביניהם, היתה האשה מבקשת מחדש שירחמו עליה, הואיל וכל הכנסותיה הם מה'מזונות' שמקבלת מאבי ילדיה, ואין לה אפשרות לתת יותר מ-3,000 ש"ח לשכירות הדירה.

חתנה של הרבנית שהיה מטפל בשכירות הדירה, לא הסכים בהתחלה לקבל את בקשתה, אבל כשבא לשאול את חמותו הרבנית - בעלת הבית, היתה היא מוותרת משלה, ומצווה על חתנה לרחם על אותה שוכרת ולהמשיך עם המחיר הישן. ולא עוד, אלא שכל תיקון חלון וכיו"ב היתה האשה דורשת מבעלי הבית לתקן על חשבונם [למרות שהיא

כביכול מקבלת מהם כל חודש מתנה בשווי 2,000 ש"ח], וגם על זה היתה הרבנית מצווה לוותר ולהמשיך הלאה...

כל הזמן, ובפרט לאחרונה כשהזקינה בעלת הבית, היה החתן רגיל לומר לאותה שוכרת, שעליה להתפלל היטב על בעלת הבית שתאריך ימים ושנים, כי ברגע שהדירה עוברת לבעלות הבנים - הם מיד יעלו את מחיר השכירות כפי המחיר המקובל בשוק, כי הם אינם וותרנים כאותה צדקת...

וראה זה פלא, בערב ראש השנה תש"פ הודיעה האשה ברוב שמחה על שזכתה לבוא שוב בקשרי אירוסין ובקרוב היא עוזבת את הדירה ועוברת לגור לדירת בעלה החדש. לא ארכו הימים והרבנית שבקה חיים לכל חי...

וראו הכל בעליל, כי בעוד שעד עתה היה נראה שהרבנית היא הוותרנית לאותה אשה, הרי שאדרבה, אותה שוכרת החזיקה את הרבנית בין החיים, כי הויתור - הוא היה כל זכות קיומה בחיים, וכמבואר הרבה בדברי חז"ל ('עי' שבת קנו:)) שהצדקה והחסד מאריכים ימיו ושנותיו של האדם, 'ואין הקב"ה מקפח שכר כל בריה'.

עוד מביא הגה"צ רבי אלימלך שליט"א, כמה גדול שכרם של גומלי חסדים: המעשה אירע לפני כחודש. משפחה אחת קבעה לעשות 'מסיבת חנוכה' בליל נר ראשון של חנוכה בשעה 8:00 בערב. קבעו לעשות זאת אצל הסבא שגר בקרית צאנז שבנתניה. הסבא הזמין את כל בניו ויוצאי חלציו, וביניהם הזמין גם את נכדו הגדול שהתחתן לפני כמה חודשים, ומתגורר בשכונת 'רמת שלמה' בעיה"ק ירושלים. וכמובן, 'איש בל יעדר'... ממסיבה זו.

והנה לקראת חנוכה פונה חמיו של אותו נכד ושמו ר' דוד דרוק שליט"א [הוא שסיפר לי מעשה זה], ואומר לו: "הרי גיסך [חתני] המתגורר בשכונת 'נוה יעקב' שבירושלים, נמצא כעת בשווייץ. אמנם הוא היה כבר אמור לחזור, אלא שמכורח הנסיבות נאלץ להתעכב שם. ובבית יושבת אשתו עם ארבעת ילדיהם לבדם בימי החנוכה. תעשו מצוה ותיכנסו לשמחם ולהעלות את האור' בליבם בליל ראשון של חנוכה".

הסכים האברך הצעיר לעשות 'ששון ושמחה' בבית גיסתו. ברם, כיצד יספיק גם את המסיבה בבית הסבא? לכן הדליק את נר החנוכה בביתו מיד עם תחילת זמן ההדלקה, ומשם מיהר לשכונת 'נוה יעקב', כשבדעתו לשהות שם זמן מה, ולנסוע משם לנתניה בקו 947 בשעה 6:15 בערב [זהו קו שנסע מירושלים לחיפה דרך כמה ערים וביניהן גם נתניה].

כשהגיע לבית גיסו התחיל לרקוד עם הילדים ולשמחם, ואכן נעשה שם 'אורה ושמחה'.

כעבור זמן מה אמרה לו אשתו שעליהם לצאת ולמהר כדי שלא יפסידו את האוטובוס שיוצא לנתניה, אלא שהילדים הקטנים הפצירו בו שיישאר ולא יעזוב אותם. נכמרו רחמיו ואמר לאשתו: "במסיבה בנתניה יוכלו להסתדר גם בלעדינו,

לעומת זאת כאן זקוקים לנו, מוטב שנישאר כאן". ואכן ויתרו ולא נסעו.

וכידוע, אירעה תאונה לאותו אוטובוס שהיו אמורים לנסוע בו בהיותו בדרך [על יד לוד], כשהנהג איבד את השליטה, סטה מהכביש ונכנס בחזקה בתחנה שעמדה שם והיא עשויה מבטון, ול"ע נהרגו ארבעה יהודים מהנוסעים ועוד רבים נפצעו, רח"ל.

וראו אותם בעלי חסד את גודל ההשגחה העליונה שמילטה אותם לארץ החיים בזכות החסד שעשו באותה שעה ממש, וכיצד הזמין הקב"ה לידם מצוה גדולה זו להצילם ממוות לחיים. [מתוך 'באר הפרשה']

לְאוֹת עַל יְדֵךָ וּלְכַרְוֹן בֵּין עֵינַיִךָ (יג, ט)

להלן סיפור מופלא ביותר, שהותר לפרסום רק אחר פטירתו של מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל. מעשה זה אירע לפני מספר שנים וסופר מפי בעל המעשה: המדובר הוא באברך יר"ש מאלעד, שנסע הוא ובני משפחתו ברכב. ביציאה מאלעד הם מבחינים לפתע במשאית השועטת לקראתם. התאונה הייתה בלתי נמנעת... וכתוצאה מכך, כל בני המשפחה נפצעו ל"ע בדרגות שונות, וב"ה לא נשקפה סכנה לחייהם, אולם בנם הבכור, שהיה באותו הזמן כבן תשע וחצי, נפצע אנושות והיה שרוי בין חיים למוות - ר"ל.

האמבולנסים הגיעו, כמובן הבן הבכור היה הראשון שהובל לבית-הרפואה. בעודם בדרך, דיווח הפרמדיק על מצבו והצוות הרפואי כבר המתין לו ומיד הוא הועבר לחדר ניתוח. אחרי ניתוח ראש מורכב שארך מספר שעות, הבן הועבר כשהוא עדיין מחוסר הכרה, למחלקת טיפול נמרץ עם תחזית פסימית לחלוטין.

אבי המשפחה היה היחיד שלא נפגע מהתאונה והוא נאלץ להסתובב בין ילדיו שהיו מאושפזים בדרגות פציעה שונות.

הפרופ' שניתח את הבן הבכור פנה לאב והסביר כי בעקבות הפגיעה הקטלנית הם לא נותנים סיכויים רבים שהבן יחזור לאיתנו. כשראה, שהאב אינו יורד לסוף דעתו, אמר מפורשות, שאם חלילה לא יתרחש נס, סביר להניח שהילד לא יתעורר לחלוטין או במקרה ה'יותר טוב' ישאר נכה לכל החיים בנוסף לפגיעה מוחית בלתי הפיכה, ר"ל.

האב, לאחר שהבין את חומרת המצב, החל להתרוצץ ללא הרף בין גדולי ישראל, כשהוא מספר בעיניים דומעות מה אירע, ומתחנן בפניהם ש'יקרעו את השמים' בתפילתם לביטול הגזירה הקשה על בנו.

אחד משכניו, התנדב לגשת בעבורו ולבקש את ברכת מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל מאחר והיו לו קשרים עם הרב כיוון שאביו המתגורר ברמות נודע בבתי התפילין המהודרים שהוא מכין, ורבינו היה מזמין ממנו דרך קבע בתי תפילין.

לאחר שהצליח בחסדי שמים להיכנס למרן, סיפר לו את מה שאירע וביקש ממנו שיתפלל עבור הילד ויברך אותו ברפואה שלימה. מה התפלא לשמוע את הוראתו של מרן, שביקש ממנו לארגן לילד הפגוע תפילין של ראש. אותו שכן התקשר מיד לאביו כדי לארגן תפילין של ראש. בשל קוצר הזמן התפילין אותם ארגנו עבור הילד היו בצורתם הגולמית, ללא עיבוד וצבע סופיים.

השכן לקח את 'האוצר היקר' ונסע במהירות אל בית-הרפואה. כשהגיע למקום, התקשר לאביו של הילד וביקש ממנו שיצא מיחידת הטיפול נמרץ. האבא יצא, והשכן הגיש לו שקית ובתוכה תפילין, שעליהן נרשם לרפואת הילד. הוא הסביר לאב, שמרן אמר לו שזוהי סגולה לרפואת הבן.

הימים הללו לא היו קלים כלל ועיקר. מצד אחד היה על האב לספוג את חוות הדעת הקודרת של הרופאים, ומאידך גיסא, עליו להאמין בבורא העולם, אשר הוא מנהיג הבריה - וברצונו יכול להפוך את הטבע לנס ולשדד כל מערכות תבל.

האב הניח את השקית עם התפילין למראשותיו של הבן. הפרופסור הביט באב והניד את ראשו בייאוש, כשהוא מסביר לאב, שכיון שחלף כ"כ הרבה זמן והבן עדיין בתרדמת, קלושים הסיכויים שיתעורר בכלל.

האב שהיה חדור אמונה אמר לפרופסור שעומד הוא לראות מול עיניו את הנס הגדול שבעז"ה יתרחש. הרופא היה פסימי, והאב אמר: "מים יגידו!".

ובאמת, הלא יאומן קרה - שבוע לאחר מכן, הבן כבר עמד על רגליו ללא כל פגיעה... כשהוא מתפקד כאחד האדם. הצוות הרפואי מחו דמעה, והרופא הודה שאכן חוץ מנס שום דבר אחר לא יכול להסביר את המהפך הדרמטי.

מספר ימים אחרי שהתעורר, וסמי ההרדמה הפסיקו להשפיע, כבר הבן החל להתפלפל עם אביו על השיעור האחרון בגמרא, ו'החזיק ראש' בכל המתרחש - בלי זכר לכך שמשוה התחולל בראשו...

קשה היה להאמין, שרק כמה ימים קודם לכן האבחנה הרפואית דיברה על פגיעה מוחית קשה ביותר, שבכל מצב תותיר את רשמיה. הילד תיפקד כאחד האדם וזכרונו היה בשיאו. היה להם ברור בזכות מה זכו לנס, אך מרן הגרי"ש ביקש לא לפרסם את הסיפור עד לסוף ימיו.

הסיפור היה ידוע רק למקורבים, ובני משפחה. מרן הגרי"ש קניבסקי שליט"א ששמע מהאב את הסיפור, הגיב באותם ימים בציטוט דברי המדרש: 'לא בראתי ראש אלא בשביל תפילין' והוסיף: 'אם יש תפילין, יש סיבה שיהיה ראש'.

מאוחר יותר התברר, שבני המשפחה לא היו מיחידי הסגולה שמרן זצוק"ל מסר להם את הסגולה המיוחדת, היו עוד שלושה ילדים פגועי ראש שהסגולה הזאת הועילה להם! [מתוך 'פניני עין חמד']